

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený dne X,
X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/40386-916,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/40386-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 1. 2020, č. j. 43490/20/DC,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2019. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žaloba

2. Žalobce podrobně popsal průběh správního řízení. Zásadní rozpor mezi žalobcem a správními orgány tkví v posouzení otázky, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), či nikoli. Žalobce zdůraznil, že s ohledem na výši jeho důchodu a exekuční srážky si do konce života nebude schopen zajistit nájemní bydlení ve větším bytě. Žalobce označil za protiprávní a diskriminační, že je mu odpírána nároková státní dávka, která má sloužit k tomu, aby žádný občan v České republice, který bydlí v přiměřeném bytě, nebyl nucen v důsledku zavedení tržního hospodářství s byty vydávat ze svého příjmu částku vyšší než 30 % na náklady za bydlení. Dále žalobce popsal budovu, ve které je objekt, který obývá umístěn. Zdůraznil, že budova je zkolaudována jako objekt bydlení. Tento dům je napojen na kanalizační síť, rozvod plynu a elektřiny z veřejné sítě, je vybaven centrálním plynovým kotlem pro centrální ústřední vytápění a centrální ohřev teplé vody. Každý byt má vlastní regulované vytápění přes radiátory, vlastní přívod teplé a studené vody a vlastní přívod elektrické energie. Dle žalobce prostor, který obývá, splňuje veškeré standardy pro trvalé bydlení. Žalobce podrobně popsal prostor, ve kterém bydlí.
3. Žalobce poukázal na skutečnost, že již od 1. 7. 2017 uplatňuje opakovaně každé čtvrtletí žádosti o přiznání příspěvku na bydlení, ale správní orgány na základě stále stejného odůvodnění jeho žádostem nevyhovují. Dle žalobce správní orgány ignorují jak skutkový stav věci tak i právně relevantní námitky žalobce.
4. Žalobce trval na tom, že vzhledem ke skutečnosti, že jeho jediným zdrojem příjmů je starobní důchod ve výši 9 500 Kč měsíčně, činí součin rozhodného příjmu žalobce a koeficientu 0,30 částku 2 850 Kč. Na bydlení (nájem a služby) žalobce vynakládá 4 200 Kč měsíčně. Dle žalobce tak má nárok na příspěvek na bydlení ve výši 1 350 Kč měsíčně, neboť současně splňuje podmínku, že součin jeho rozhodného příjmu a koeficientu 0,30 není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která činí v dané lokalitě pro jednu osobu 5 117 Kč.
5. Žalobce s poukazem na důvodovou zprávu k zákonu o státní sociální podpoře uvedl, že stát nejenže nedisponuje, ale pravděpodobně nikdy ani disponovat nebude, dostatečným počtem zkolaudovaných malometrážních sociálních bytů, kterými by uspokojil bytové potřeby sociálně slabých občanů. Vzhledem k neziskovosti takovýchto malometrážních bytů pak ani nelze očekávat, že by se tato situace mohla vyřešit zapojením podnikatelské sféry, která se zaměřuje především na výstavbu drahých bytů v žádaných lokalitách za vysoké nájemné. Proto je nutné počítat s tím, že sociálně slabí občané budou nuceni si od vlastníků zkolaudovaných bytů pronajímat byt i jednotlivé místnosti, nebo budou nuceni bydlet na ubytovnách (v pobytových místnostech), či jinak, v podmínkách zaručujících dostatečně důstojné a hygienicky nezávadné bydlení. Dle žalobce by bylo diskriminační, pokud by na příspěvek na bydlení dosáhli jen ti majetnější, kteří si mohou dovolit pronájem zkolaudovaného bytu, zatímco ti méně majetní by na pomoc od státu nedosáhli, resp. by jim byla odepřena.

6. S poukazem na ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře žalobce trval na tom, že za byt se považuje soubor místností, který nemusí být ani zkolaudován jako byt, pokud svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. Dle žalobce pojem „splňuje požadavky na trvalé bydlení“ je třeba vykládat jako požadavek na splnění bytových standardů. Pojem „určen podle stavebního zákona“ je nutno vykládat dle žalobce tak, že každou místnost z obývaného prostoru lze podřadit pod ve stavebním zákoně definovaný prostor určený k bydlení, přičemž je v dispozici vlastníka bytového domu, zda se rozhodne, že v bytovém domě vytvoří, zrekonstruuje, přestaví či dovybaví soubor místností tak, aby splňoval požadavky na trvalé bydlení. Rekonstrukce a přestavba místností na byty dle žalobce nevyžaduje dle stavebního zákona povolení, ohlášení ani následnou kolaudaci, pokud se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby. Dále dle žalobce může být za byt považována obytná místnost užívaná na základě smlouvy o nájmu nacházející se ve zkolaudovaném či nezkolaudovaném bytě, pokud svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen podle stavebního zákona. Poslední variantou je, že se jedná přímo o zkolaudovaný byt. V takovém případě zkolaudovaný byt ani nemusí odpovídat bytovým standardům. K definici pojmu „místnost“ odkazuje žalobce na § 3 písm. h) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, (dále jen „stavební předpis“). Dle uvedeného ustanovení podle žalobce je možné za místnost považovat kromě obytné či pobytové místnosti i obytnou kuchyň či WC. Zdůraznil, že stavební předpis nezná pojem „příslušenství“, na který odkazuje Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad. S odkazem na § 3 stavebního předpisu žalobce dovodil, že v případě kdy je byt tvořen souborem místností, postačuje, aby obytná místnost měla minimální plochu 8 m². Žalobce zdůrazňoval, že nelze zaměňovat pojem „soubor místností“ s pojmem „soubor obytných místností“.
7. Dle žalobce jím obývaný prostor označený jako byt č. 8 lze na základě aplikace výše uvedených skutečností považovat za nezkolaudovaný byt, který je tvořen souborem dvou místností (obytné místnosti o ploše větší než 8 m² a další místnosti – WC se sprchovým koutem). Případně lze prostor, ve kterém žalobce bydlí, dle jeho názoru považovat za soubor místností tvořený pobytovou místností, u níž není právním předpisem stanovena minimální výměra, a další místnosti. Daný prostor proto dle žalobce odpovídá definici bytu obsažené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, neboť je tvořen souborem dvou místností, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení, je k tomu účelu užívání určen podle stavebního zákona. Zdůraznil, že žalovaný není vázán vyjádřením příslušného stavebního úřadu, ale že toto vyjádření podléhá přezkoumání příslušného úřadu stejně jako jiné listiny předložené v rámci správního řízení.
8. Dále zdůraznil, že budova, ve které se předmětný prostor nachází, byla zkolaudována jako bytový dům a v § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., na kterou poukazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě je výslovně uvedeno, že stavbou ubytovacího zařízení není bytový dům. Zdůraznil, že stavební předpisy neznají pojem internátní pokoj.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný zrekapituloval ve svém vyjádření k žalobě průběh správního řízení. Zdůraznil, že z vyjádření příslušného stavebního úřadu vyplývá, že prostor, v němž žalobce bydlí, nesplňuje dle příslušných právních předpisů o technických požadavcích na stavby definici

samostatného bytu a byl zkolaudován jako internátní pokoj, který není určený k trvalému bydlení.

Replika žalobce

10. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 24. 7. 2020 a doplněním repliky ze dne 27. 7. 2020, ve kterých žalobce opětovně zopakoval svou argumentaci obsaženou v žalobě.

Jednání soudu

11. Žalobce se z nařízeného jednání soudu včasné písemně omluvil a výslovně souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
12. Žalovaný se rovněž z nařízeného jednání včasné písemně omluvil a výslovně souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
13. Při jednání soud provedl důkaz půdorysem prostoru, ve kterém žalobce bydlí.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Žalobce v dané věci vznesl tvrzení, že správní orgány nejen ignorují skutkový stav, ale i jeho právně relevantní argumentaci. Tuto námitku soud z procesní opatrnosti vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti.
16. K této zcela obecné námitce nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že správní orgány proti argumentaci žalobce postavily svůj právní názor opřený o vyjádření příslušného stavebního úřadu a výklad právních předpisů. Z obsahu odůvodnění správních orgánů je patrné, o jaké právní předpisy svůj právní názor opírají a z jakých podkladů vycházejí. Dle soudu jsou tedy jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak i žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelná a splňují požadavky § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, na obsah odůvodnění správního rozhodnutí.
17. Dále se soud zabýval posouzením námitek týkajících samotného nepřiznání příspěvku na bydlení žalobci.
18. Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci soudem. Žalobce podal žádost o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 10. 2019. Ke své žádosti přiložil žalobce doklady prokazující splnění podmínek pro přiznání této dávky. Spornou otázkou zůstávalo pouze to, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Za účelem

posouzení této otázky využil správní orgán I. stupně vyjádření příslušného stavebního úřadu. Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, jako místně příslušný stavební úřad v přípisu ze dne 6. 1. 2020, č. j. SÚ-12330/19-VD-29/2019, uvedl, že na základě projektové dokumentace, dokladů k adaptaci objektu a místního šetření ze dne 28. 7. 2017 a 4. 8. 2017 dospěl k závěru, že nájemní prostor č. 8 (prostor, ve kterém žalobce bydlí) je samostatně vymezený uzamykatelný prostor s jednou pobytovou místností, s vlastním záchodem a sprchovým koutem. V pokoji se nachází umyvadlo s tekoucí vodou. Pobytová místnost má zajištěno denní osvětlení včetně dostatečného větrání. Vytápění je zajištěno ústředním kotlem v přízemí budovy a je společné pro celý objekt. Pokoj je jednolůžkový. Pokoj má odečtový elektroměr. Spotřeba vody a topení je společná a odběr je rozpočítán dle počtu nájemníků. Voda je dodávána společností SČVK a.s. Teplice. Předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt ale jako internátní pokoj. Dále stavební úřad uvedl: „Dle z. 117/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 24 odst. 5 se nejedná o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost dle vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby § 3 písm. i), kdy byt tvoří jedna obytná místnost, která musí mít podlahovou plochu nejméně 16 m².“

19. Z půdorysu objektu, ve kterém žalobce bydlí, kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu, vyplývá, že jde o samostatný prostor tvořený místností o výměře nižší než 16 m² a větší než 8 m² a dále prostorem s WC a sprchovým koutem se vchodem přímo z předmětné místnosti.
20. Z obsahu správního spisu vyplývá, že jedinou spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda prostor, který žalobce obývá je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na příspěvek na bydlení má totiž podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nárok *vlastník nebo nájemce bytu*.
21. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se *pro účely tohoto zákona* bytem rozumí *soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívány určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Citované ustanovení bylo do zákona o státní sociální podpoře vloženo s účinností od 1. 1. 2015 novelou č. 252/2014 Sb., přičemž důvodová zpráva (tisk PSP ČR č. 256/0, 2014) tuto změnu odůvodňovala následovně: „V souladu s novým občanským zákoníkem je nutné přesně vymezit pojem byt, protože pouze vlastnictví nebo nájemní vztah k bytu bude i nadále zakládat nárok na příspěvek na bydlení. Jiné právní vztahy k bytu nebo bydlení v ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Pro vymezení pojmu byt, je převzata definice bytu z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu. Definice bytu je stejná jako v systému pomoci v hmotné nouzi.“
22. Otázkou výkladu ustanovení § 24 odst. 5 se zabýval již v minulosti Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, uvedl: „(v) České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom v návaznosti na změnu právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS) ustálila na závěru, že pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. Pro výplatu příspěvku je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu (viz rozsudky ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).

23. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, definice „bytu“ byla do zákona o státní sociální podpoře převzata ze stavebního předpisu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, konstatoval, že *„podle § 3 písm. g) této vyhlášky je bytem soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen. Tato vyhláška pak stanoví další náležitosti bytu (např. počet a umístění záchodové mísy a koupelny v bytě, požadavky na větrání, osvětlení, vybavení bytu atd.). Zákonem svěřenou pravomocí k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást splňuje technické požadavky na stavby, a zároveň zda je stavba užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má přitom obecný stavební úřad.“*
24. V souladu s tímto právním názorem správní orgán I. stupně postupoval a vyžádal si od příslušného stavebního úřadu vyjádření. Z vyjádření, které poskytl příslušný stavební úřad správnímu orgánu I. stupně, vyplývá, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Toto vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace a opakovaného místního šetření.
25. Dále se soud zabýval otázkou, zda příslušný stavební úřad danou otázku posoudil správně. V § 3 písm. h) stavebního předpisu je uvedeno, že místností se pro účely tohoto předpisu rozumí prostorově uzavřená část stavebního díla, vymezená podlahou, stropem nebo konstrukcí krovu a pevnými stěnami. S přihlédnutím k této definici místnosti je nutné dát za pravdu žalobci, že jím obývaný prostor je tvořen dvěma místnostmi, neboť i prostor WC se sprchovým koutem je nepochybně vymezen podlahou, stropem a pevnými stěnami. V daném případě se tedy jedná o soubor místností. Za danou skutečnost, kterou ani žalobce nepochybněval, je nutné považovat to, že daný soubor místností nebyl zkolaudován jako byt. Za této situace bylo nutné s ohledem na definici bytu obsaženou v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře posoudit, zda předmětný soubor místností svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Z půdorysu předmětného prostoru, kterým bylo při jednání soudu provedeno dokazování, vyplývá, že do daného objektu se vstupuje ze společné chodby, a to přímo do obytné místnosti či pobytové místnosti. Přímo z této obytné/pobytové místnosti se vstupuje dalšími dveřmi do místnosti vybavené WC a sprchovým koutem. Toto prostorové uspořádání je dle soudu zásadní pro posouzení, zda předmětný prostor s ohledem na jeho stavebně technické uspořádání a vybavení je možné považovat za byt. V § 10 odst. 6

stavebního předpisu je mimo jiné uvedeno, že záchod nesmí být přístupný přímo z pobytové místnosti, nebo obytné místnosti, jde-li o jediný záchod v bytě. V daném případě je však místnost, kde je umístěno WC přístupná přímo z obytné/pobytové místnosti. Stavebně technické uspořádání daného prostoru tedy nesplňuje podmínky stavebního předpisu, aby mohl být tento prostor považován za byt. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že stanovisko příslušného stavebního úřadu, že předmětný prostor není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, bylo v souladu se skutečným stavem a odpovídalo rozhodné právní úpravě.

26. V obdobné věci týkající se žádosti žalobce o přiznání příspěvku na bydlení za jiné období již rozhodoval i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 267/2021-36, v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Kasační námitka stěžovatele spočívá v tom, že jím obývaný prostor je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Z předcházejícího řízení k tomu plyne, že prostor není zkolaudován jako byt a že daný soubor místností nesplňuje požadavky na trvalé bydlení. Nejvyšší správní soud přitom již dříve judikoval, že „§ 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje též úmysl zákonodárce (ratio legis), který lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 252/2014 Sb.; tímto zákonem byl s účinností od 1. 1. 2015 doplněn do § 24 zákona o státní sociální podpoře právě odstavec 5 s tím, že nárok na příspěvek na bydlení se spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi (blíže viz sněmovní tisk č. 256/0, část druhá, Čl. III., bod 12., 7. volební období 2013 – 2017, digitální repozitář, www.psp.cz). To znamená, že zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 6 Ads 269/2018-17, body 19 a 20). Uvedený výklad následovaly např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 7 Ads 254/2019 - 16, ze dne 16. prosince 2019 č. j. 10 Ads 21/2019 - 23 nebo ze dne 29. dubna 2020 č. j. 3 Ads 78/2018 - 21. Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy ustálila na závěru, že výplata příspěvku na bydlení je možná, pokud je naplněna formální podmínka v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu (kromě již citovaných viz rozsudky ze dne 26. června 2018 č. j. 9 Ads 253/2017 - 26, ze dne 26. července 2018 č. j. 7 Ads 268/2017 – 28 nebo ze dne 18. prosince 2020 č. j. 5 Ads 83/2020 - 23).

Krajský soud se citovanými judikaturními závěry ve svém rozsudku řídil, přičemž na několik uvedených rozsudků rovněž výslovně odkázal. Ověřil, že úřad práce založil své rozhodnutí na vyjádření příslušného stavebního úřadu, z něhož plyne, že prostor obývaný stěžovatelem nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace a opakovaného místního šetření. Dále krajský soud ohledně uspořádání daného prostoru dovodil, že sice sestává ze dvou místností, avšak jeho stavebně technické řešení odporuje § 10 odst. 6 vyhlášky o technických požadavcích na stavby, neboť se přímo z obytné, resp. pobytové místnosti vstupuje do místnosti s WC a sprchovým koutem. Na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základě uvedeného krajský soud potvrdil, že prostor obývaný stěžovatelem není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Takový postup plně odpovídá tomu, že příspěvek na bydlení nelze přiznat, pokud není naplněna formální podmínka v podobě účelového určení obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu.“

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány v předmětné věci nepochybily, pokud vycházely ze stanoviska příslušného stavebního úřadu, že prostor, který žalobce obývá, není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. S ohledem na skutečnost, že v případě žalobce nebyla splněna zásadní skutečnost pro přiznání dávky příspěvek na bydlení, a to, že žalobce jako žadatel nebyl vlastníkem nebo nájemcem bytu, postupovaly správní orgány správně, pokud rozhodly, že se předmětná dávka žalobci nepřiznává.
28. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
29. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování dokladem o výpočtu maximálního zvýšení nájemného v původním ubytování žalobce, oznámením o přiznání příspěvku na bydlení pro byt č. X v ulici X, nájemními smlouvami žalobce, výpisem z katastru nemovitostí na budovu na adrese X, fotografiemi bytového domu na adrese X, původní stavení dokumentací bytu č. X v ulici X a zápisem o místním šetření provedeném stavebním úřadem, jak navrhoval žalobce, a to pro nadbytečnost, neboť dle soudu předmětné listiny nemohly prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení daného případu.
30. Soud dále v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, neboť toto rozhodnutí je součástí správního spisu, jehož obsah byl v rámci jednání soudu rekapitulován a kterým se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec úřední činnosti náklady řízení nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce